

1. I lys lue

MINE HÆNDER RYSTEDE, da jeg skruede låget af dunken, de rystede af for meget sprut og af for meget kærlighed og for meget had.

Brændende had, glødende kærlighed.

Jeg kunne høre havet – hvornår kan man ikke det i vores by på kanten af landet? – men ellers ikke en lyd.

Lyset var slukket inde på Lystslottet, de røde velourgardiner trukket for. Han lå vel og sov derinde, Mørkets Fyrste, mens hans perverse nedtælling kørte, countdown til trusseløs kusse. Tanken fik øjeblikkelig hadet til at flamme op.

Lede svin, lede svin, lede svin.

Jeg tippede dunken, benzinen pøsede ud over alt skramlet fra købmandsforretningens tid. Svinet havde ikke gidet at få det fjernet, det kom han til at fortryde nu.

“Nogen burde sætte en tændstik til lortet ...”

Lugten af benzin gik lige i maven, den vippede rundt, mors barskab ville op, Jägermeister og sherry og Baileys. Jeg bed tænderne sammen og pressede den kvalme cocktail ned igen.

Smed den tomme dunk på læsset, oven på skiltet med SPAR.

Famlede lighteren op af lommen.

Min himmelblå lighter. Ridder Pjoks magiske fyrstøj.

Og så funkede det skide plasticbras ikke. Tre gange kom der kun kolde gnister, de næste tre gange gik flammen ud med det samme, men syvende gang ...

Syvende gang brændte jeg fingrene.

Og syvende gang fængede skrammelbjerget.

Brølende flammer sprang ud i natten, op mod den sorte, skytunge himmel. Slikkede om tagets udhæng, fik straks fat.

Ilden drev mig baglæns ud mod gaden.

Så splintrede ruderne, flammerne fløj ind.

Glødende kærlighed, brændende had.

Jeg fik lugten af brændt hår i næsen, den kom fra mig selv.

Et eller andet eksploderede derinde med et hult drøn. En regn af blå og hvide gnister hvirvlede op over taget, og der lød en elektrisk knitren.

I næste nu var slottet omspændt af flammer.

Tyk, sort røg pulsede ud af vindueshullerne. Den stank af gummi og pvc, det var vel dildoerne, der brændte, kæmpepikkene og de vibrerende kusser og de oppustelige Lolitaer med deres "glædeshuller".

Og Petter Frandsen brændte med, han kom ikke væltende ud, som jeg havde frygtet – med ild i røven, så at sige. Nej, ilden tog ham, den magiske ild, der tilintetgør Mørkets Fyrste (*lede-svin-lede-svin-lede-svin!*) og tør Prinsesse Guldloks ishjerte op (*elsker-dig-elsker-dig-elsker-dig!*).

Slottet stod i lys lue. Hele lortet gik op i flammer. Brændende had, glødende kærlighed.

Jeg dansede rundt i flammernes orange lys og skreg dit navn – "Melissa! Melissa!" – gennem ildens buldren.

Elsker! Hader! Elsker! Hader!

En ny kaskade af gnister, festfyrværkeri! Taget brasede sammen.

Hvide lyskegler skar gennem mørket bag mig, en bil bremsede op, en stemme råbte.

Jeg stivnede, fanget mellem det hvide lys og det orange. Bræksmagen vendte tilbage.

Stemmen råbte igen.

Så løb jeg, ind i det skærmende mørke.

DET FØLES SOM en evighed siden, og så er det ikke engang et halvt år.

Jeg bor i den samme by langt ude ved havet, på kanten af landet. Alligevel er jeg et andet sted nu.

Om morgenen tager jeg bussen ind til gymnasiet. De fleste dage sidder jeg ved siden af Jonas. Hver dag glæder jeg mig til at være sammen med de andre i klassen.

(Tænk at kunne sige sådan: Jeg glæder mig til at være sammen med de andre!)

Det sker, at Kevin kommer fræsende på Hot'en og overhaler bussen, sådan bare for blær. Chaufføren dytter, men Kevin giver ham fingeren. Han er også et andet sted nu, det er slut med at køre lovligt, Sølle-Cylle er fortid.

Det er efterår. Tranerne letter fra Reservatet, skruer sig højt op under himlen og trækker mod syd.

Ronnie er stadig ikke blevet fundet, men hans Street Magic skyllede i land syv kilometer syd for havnen. Med en posefuld sjove, blå bolsjer under sædet.

Måske skal jeg over og besøge far.

JEG HAR HADET folk før (plageånden Ronnie, overmobberne Patrick og Mark), men Petter Frandsen er den første, jeg har hadet så meget, at jeg kunne slå ham ihjel.

Det hænger nok sammen med, at jeg heller aldrig før har elsket nogen så vildt, at jeg kunne dø for vedkommende.

“Vedkommende” ...

Hende. Melissa.

Dig.

ELSKE DIG, dø for dig, slå ihjel for dig ...

Det er en lang historie, og jeg ved ikke, hvor jeg skal starte.

Det kunne være dengang i syvende, dengang i toget på vej hjem fra lejrturen til Sønderjylland, da jeg SÅ dig rigtig for første gang, med lukkede øjne (øjenlågene vibrede) og din halvåbne mund (våde læber) så tæt på min.

Eller dengang i ottende, da den gamle SPAR blev til Lystslottet ...

NEJ, JEG TROR, jeg starter den 3. april, den dag jeg så din popdullefarvede cykel i Petter Frandsens indkørsel.

Jeg fattede ikke, hvad den lavede der. Hvad *du* lavede der.

Men det fandt jeg i den grad ud af.

2. En dag i Tobias P. Jensens skodliv

JEG DRØMMER om Melissa, og hun har ingen tøj på, og mine hænder er alle vegne og over det hele, og alverdens kirkeklokker begynder at kime.

Glat hud, varm krop, våd mund. Levende, tæt. Hendes små fingre på mig lige dér, hvor det spænder og spjætter.

Men det er ikke kirkeklokker, det er den satans flaskealarm, båndet har sat sig fast.

Du slynger armene om mig, vrider dig mod mig. Jeg krammer og klemmer og kysser. Fylder mig med dig, begraver mig i dig.

Alarmen kimer, kunderne skælder ud, chefen kommer farende: "Står du og sover?!" og river mig ud af min drøm.

Klokken er 6.45, mørk og kold morgen, vækkeuret danser hysterisk på gulvet. Dynen står som et telt over skridtet. Jeg klasker hånden i uret, fisker et papirlommestørklæde frem fra pakken (altid beredt!), stikker hænderne ind under dynen, forsøger at fange den flygtende drøm.

Glat hud, varm krop ... Din mund ...

Stemmer ude i køkkenet, mor og Nynne er oppe.

Det er ikke mine fingre, der lukker sig om mig, det er dine. Nedbidte negle (så utjekket, men jeg elsker dig for

det!), ingen skarpe kløer som de andre duller. Runde, bløde fingerspidser, de kender mine hemmeligste drømme, inden jeg selv har drømt dem.

Sådan, ja ...

Mere, mere ...

Åh ...!

Døren går op. Mor tænder lyset.

“Tobias, din syvsover, uret *har* ringet! Skal jeg trække dynen af dig?”

Nej, ellers tak! Jeg vinker hende ud med højre hånd, den venstre knuger den klistrede Kleenex dernede.

Jeg kyler den ind under sengen, så snart hun er ude.

Kæmper mig op og i tøjet. Søvnigheden sidder som sand i øjnene, det blev sent i aftes foran computeren, visse billeder holdt mig lænket til skærmen.

Nynne har allerede spist sine cornflakes og sidder bøjet over et hesteblad.

“Godmorgen, lille storebror,” hilser hun sukkersødt uden at se op fra sine blankstriglede hingste. Det er hendes yndlingsspydighed til mig, efter at hun er begyndt at skyde i vejret. Jeg er femten, snart seksten. Nynne skal konfirmeres om et år og er allerede næsten lige så høj som mig.

Lige så lav, skulle man måske sige.

Jeg giver igen med samme mønt, tøsen skal ikke komme for godt i gang:

“Godmorgen, hestegebis.” Hun ligner faktisk selv en hest, i hvert fald på fortænderne. Derfor hendes nyeste outfit, tandbøjlen, som hun hader, og som indtil videre kun får tænderne til at stikke endnu mere ud.

Mor smækker kaffekruset i bordet og tager pædagogstemmen på: “Ingen konflikter så tidligt på dagen, tak!”

“MAN SKULLE TRO, at alle her i 9.A gik rundt med hovedet under armen,” sukker Aase Sørensen ofte og tilføjer: “Ja, selvfølgelig lige undtagen Tobias.”

En ros, jeg godt kunne undvære. Det giver *ikke* opstigningspoint i 9.A's interne hierarki at være dansklærerens kæledægge og klassens eneste sikre kandidat til gymnasiet, og i forvejen er jeg bunden, i hvert fald på drenge-siden.

9.A er en klasse med grupper og klikker, som man kan være leder af, med i, vedhæng til eller uden for. Sådan var det også, da den hed 8.A, og da den hed 7.A, og – ja, så langt tilbage jeg kan huske.

Scooterslænget omfatter klassens drenge, ofte minus Kevin, altid minus mig. Før var de bare Slænget, de sejes og de okays slæng, men efter at de alle sammen har fået scooter, 16 år eller ej, er de altså blevet til Scooterslænget og dyrker sunde interesser som tuning og styling.

Typisk scooterhovedreplik: “Hva’ så, hvem tror I ellers lige har gejlet dyret op med neonblå blink? Nu mangler jeg bare den racervario.”

Mark og Patrick er slængets overhoveder og overmobberne. Derudover tæller det tre fuldgyltige medlemmer, Dennis, Jonas og Nikolaj, samt i nådige stunder Kevin i rollen som hangaround. De kalder ham Sølle-Cylle, fordi han kører “std”, altså standard, altså utunet og lovligt, og giver ham tit den kolde skulder. Og baghjul, når de er ude og lufte dyrene.

Så får jeg Kevin for mig selv, så er han min bedste og eneste “ven”.

Jeg ved, hvorfor han ikke tør tune sin scooter. Han ved, at jeg ved det (han har betroet mig det i et svagt øjeblik), og hader mig for det.

Der er flere piger end drenge i klassen, nok til tre grupper og to outcasts.

Hestefreaksene Josefine og Nanna lider af samme sygdom som min søster. Når de snakker om “skolen”, mener de rideskolen. I frikvartererne traver de rundt for sig selv og vrinsker af fryd over Tarzan, Black Stallion og Galopping Shadow.

Karina, Rikke og Line er klassens emoer. Nogle gange får Yasmin lov til at hænge ud med dem. Hendes hår er lige så sort som deres og af mere naturlige grunde, men hendes mørkebrune hud matcher dårligt med deres gustne spøgelsesfjæs. Det er måske derfor, hun tit bliver hægtet af og må tage til takke med tykke, evigt snottede og efter sigende altid villige Ella, klassens såkaldte bolledukke med det opfindsomme tilnavn Sexuella.

Ella er lige så meget nederst på pigernes rangstige, som jeg er det på drengenes; vi er gulvmåtterne, som hvem som helst kan tørre hvad som helst af i. Hvilket på ingen måde bringer os tættere på hinanden. Tværtimod, vi ser ligesom vores egen usselhed spejlet i den anden og holder længst mulig afstand til det stygge syn.

Hver for sig kan emotøserne godt være til at snakke med, men ikke når de er sammen. Tal til dem, og de rækker piercet tunge. Smil til dem, og de laver bræklyde. De foragter alt og alle, men popduller er hovedfjenden, og hadet er gensidigt.

Typisk popdullereplik om emo (beregnet til at blive hørt af emoen selv): “Ej, jeg kan ikke klare at være i nærheden af den punker. Hun lugter.”

Hvortil emoen lige så typisk giver igen: “Jeg er ikke punker, jeg er emo, og forresten så stinker du selv af ludermakeup!”

Popdullerne snakker om pushup-bh'er, musthaves, Paradise Hotel og overlækre fyre. Popdullerne går med lyserøde perlekæder, og deres tasker er proppet med pensler, pincetter, flasker, tuber og stifter. Vi har tre lige så udsøgte som uadskillelige eksemplarer i klassen:

Lærke (eller "Lækre", som hun ofte staver sit navn – fordi hun er ordblind, påstår hun).

Natascha (lillesøster til frygtede og hadede Ronnie).

Og – trommehvirvel! fanfare! – popdullernes dronning med guldhår og himmelblå øjne og "skolens frækste forlygter" (ifølge det diplom, hun fik fra sidste års afgangsklasse):

Melissa T. Houlberg.

Dig.

SOM STADIG IKKE er kommet klokken 11.05, da vi går ind til dansk med Aase.

Min Melissa-radar skanner forgæves lokalet: Nul træffer på Dig-spotteren. Du er der ikke.

Hjertet synker i livet på mig, er du syg? Jeg når dårligt at tænke tanken, før jeg ser dig for mig i sygesengen, feberhed, influenzablød, med blanke øjne og et rundt knæ stikkende ud under den krøllede dyne ... *åh!*

Billeder fra drømmen i morges flimrer gennem mit hoved. Jeg kommer i tanke om papirlommetørklædet under sengen, jeg må huske at fjerne det, inden mor ser det.

Vi har en novelle for, som få har læst og færre forstået. Aase fisker uden held efter Tema og Budskab, der ellers er skåret ud i pap: Historien handler om et mobbeoffer, der omsider får nok og går til modangreb og smadrer mobberne. Payback time, et klassisk tema, alle mobbeofres våde drøm.

Aase sukker opgivende: “Jaja da, når ingen andre har noget fornuftigt at sige, må vi jo be’ Tobias hjælpe os endnu en gang.”

Kæledægge-foragtende stønnen rundt om i klassen. Men lige så godt få det overstået:

“Den første halvdel af novellen handler om, hvordan hovedpersonen bider ydmygelserne i sig og vender den anden kind til ...”

Aase kan godt lide billedsprog, og billedsprog er lige mig.

Men ikke resten af 9.A. Dem, der har læst historien, skæver uroligt til teksten: Hvaffor’n kind?

“... så kommer vendepunktet, dråben der får bageret til at flyde over. Hovedpersonen hugger hælene i og tager skeen i den anden hånd, giver råb for usødet og lader dem smage deres egen medicin ...”

Jeg giver den hele armen. Smører tykt på.

For tykt, efter nogens mening. Natascha har for en gangs skyld læst. Nu bryder hun ind:

“Altså hallo, hvad fabler den nørd om? Helt ærligt, han snakker jo som en fucking gammel bog!”

Hun stritter dulleagtigt med de langneglede fingre, vender sig om mod Scooterslænget ved de bageste borde og vifter appellerende med patterne under den stramme Van Bitch-bluse for at få support.

Lede sæk.

Aase smiler mildt:

“Det kaldes billedsprog, Natascha, og der kunne I alle sammen lære noget af Tobias.”

Natascha himler med øjnene under den lilla øjenskygge og rutsjer tilbage i yndlingsstillingen: halvt gledet ned ad stolen, begge hænder under bordet, mobil i venstre, makeupspejl i højre.

Stolen ved siden af hendes er tom. Hvorfor er Melissa ikke i skole?

KLOKKEN 12.40, i frikvarteret mellem dansk og matematik, konstaterer jeg, at mit billedsprog i det mindste ikke var spildt på Mark. Han kommer nemlig hen og stikker mig en lussing; ikke vildt hårdt, men hårdt nok.

“Jeg skulle bare lige tjekke, om du vendte den anden kind til,” griner han. De omkringstående griner med, også min bedste ven Kevin.

Lille lort.

Kinden svier. Det koster at være kæledægge. Især når man er for lille og splejset til at lave payback-stuntet.

Hvis jeg kunne, brækkede jeg næsen på dig, slog tænderne ud, smadrede dig.

Men jeg har vigtigere ting at tænke på, jeg har hovedet fuldt af Melissa og hendes mystiske fravær. Klokkeren 12.45, netop som det ringer ind, tager jeg mod til mig og spørger Lærke:

“Hvorfor er Melissa ikke i skole?”

Lærke/Lækre glør på mig – *ned* på mig, hun er trekvart hoved højere end mig – som var jeg en spyflue og havde sat mig på hendes lækkerhed. Så hujer hun, henvendt til de andre:

“Hey, jeg tror sgu, Skoddet er ved at blive kønsmodent! Han spø’r efter Melissa!”

Almindelig munterhed.

“Men seriøst, hvorfor er skinkelårene ikke i skole?” spørger Patrick og prøver at lyde overlegen. Mit hjerte snører sig sammen. Jeg ved, at de engang var sammen til en klubfest, hvor han gjorde sig visse erfaringer med hendes bryster.

“Skinkelår, hvor er du led!” protesterer Lærke venin-desolidarisk, men fniser samtidig henrykt. Melissas lår er flotte som alt andet på hende, men ikke blandt de slankeste i verden.

Patrick er trods alt en af klassens alfahanner, og derfor får han det svar, hun ikke vil nedværdige sig til at give et kryb som mig:

“Vi var til skumparty på Bitzen i går, hun fik måske for mange shots, eller hvad ved jeg – alt kan ske mellem boblerne, som de si’r!”

Ordene borer sig ind i mig som giftige pile. “Bitzen” er short for Discoteque Witzzy-Bitzzy i nabobyen tyve kilometer herfra. De har en “alderspolitik”, der hedder “minimum 18”, men den gælder åbenbart ikke for vores duller.

Hvordan kom de derover? Hvordan kom de hjem? Hvem kørte de med?

Nej, jeg skal ikke have spurgt mere.

Men får alligevel svar:

“Vi tog en taxa begge veje,” siger Natascha tilkæmpet henkastet. “Melissa betalte.”

KLOKKEN 16.10 bliver en del af min morgendrøm til virkelighed; selvfølgelig den mest mareridtsagtige del: Flasketarmen lyder, det skide bånd har sat sig fast.

To eftermiddage om ugen + lørdag formiddag arbejder jeg i Superbrugsen. Som flaskedreng, eller *serviceassistent*, som det rigtigt hedder.

Eller “returemballagehåndteringsspecialist”, som der står på det skilt, Chefen har været så vittig at få lavet til mig.

Arbejdet indbringer mig 47 kroner i timen. Lønnen går direkte ind på min YoungsterKonto, og der får det meste af den lov til at blive stående. Jeg sparer op til en ny com-

puter, for den “gamle” – jeg fik den i konfirmationsgave, altså for mindre end to år siden – er begyndt at fryse og vise andre foruroligende alderdomstegn. Og *jo*, selvfølgelig vil jeg også gerne have en scooter, men det ligger langt ude i fremtiden. Lige nu har pc'en førsteprioritet. Jeg er afhængig af skidtet, jeg får livstruende abstinenser, hvis jeg ikke kan komme på nettet.

Jobbet er “afvekslende og udfordrende”, med Chefens ord. Det betyder, at både kunder og øvrigt personale kan koste rundt med mig efter forgodtbefindende. Ud og gøre rent på lageret! Ind og fylde op på hylderne! Ud på parkeringspladsen efter kundevogne!

Eller som nu, ind i flaskerummet, ind til den kimende alarm. Et eller andet sidder i klemme derinde, kan mit trænede øre straks høre, der er ikke andet at gøre end at slukke for lortet og kravle ind på det ølsjatsnaskede bånd. En tom juicekarton har kilet sig fast mellem to valser, og mens jeg bakser med den, begynder kunden gudbedredet at skælde mig ud gennem flaskehullet og kræve pant for kartonen.

Idiot!

Bagefter skal automaten rebootes, og så er det tid til at rydde af vejen i flaskerummet. Flaskerne i kasser, kasserne stablet på paller, ud under halvtaget med dem.

På tilbagevejen bruger jeg paralleløfteren som løbehjul. Det er sjovt, man kan få fart på. Når ingen ser det, leger jeg, at den er en scooter – toptunet, med “racervario” og det hele.

Aaannnnn ænnnnnn!

Ups, nogen ser det. Ups-ups, ikke bare “nogen”.

Jeg hopper af køretøjet og griner fjoget: “Øh, hej, Melissa!”

Hun rynker hånligt på sin smukke næse: “Små børn, små fornøjelser, er det ikke sådan, man siger?”

Hun taler til mig. Vi er alene os to på parkeringspladsen, og Melissa taler til mig, Melissa ser mig, brysterne peger lige på mig. Jeg er pludselig knastør i munden.

Vild-med-dig, vild-med-dig, vild-med-dig.

De vipper let i takt med, at du trækker vejret.

“Hvorfor var du ikke i skole?” får jeg raspet frem.

Så-dejlig, så-dejlig, så-dejlig.

“Sku’ du spørge fra nogen?”

Din hånd flyver op og fejer en gylden lok væk fra ansigtet, du drejer omkring og går. Jeg står beruset, bedøvet tilbage med øjnene på din røv i de stramme bukser. Den vrikker fra side til side, op og ned, rundt og rundt om sig selv. Lårene gnubber sig mod hinanden, og nej, de *er* ikke slanke, men så dejlige, at det gør ondt.

KLOKKEN 19.35 hører jeg en utunet PGO Hot bremse op uden for Skodbjergvej 23. Mor hører det også og lukker op, inden han når at ringe på. De står lidt og snakker ude i gangen. Hun har jo kendt ham fra lille, har haft ham i børnehaven ligesom alle de andre – “der er ikke den lømmel i byen, jeg ikke har tørret næsen på,” som hun siger.

Selvfølgelig skal vores vej hedde noget så udbasuneret kikset som Skodbjergvej og ikke bare Jernbanegade eller Parkvej. Engang var der marker mellem den og resten af byen, og den lille klat huse blev kaldt Skodbjerg. Nu er markerne blevet parcelhuskvarter, vi bor i en skide forstad til et hul af en by, og det gamle stednavn lever kun i visse omkringvoklende mumiers erindring og så i det fucking gadeskilt, som Patrick og Mark elsker at punke

mig med: “Skoddet fra Skodbjergvej, så bliver det ikke mere skod!”

“Hi, buddy!” Kevin kommer ind, med hånden hævet til high-fives og en strikhue trukket helt ned til øjnene.

Har du glemt dit lille forræderi henne i skolen? Det har jeg ikke.

Han haler en stol hen ved siden af min, hen foran pc'en:

“Hvad har du gang i?”

Jeg skal ikke nyde noget af at fortælle ham om de skumle sider, jeg besøger.

“Åh, jeg skulle bare lige tjekke min mail.”

Som om der er nogen, der skriver til mig. Altså andre end Kevin.

“Hvad skal vi lave?”

“Vi kunne se Håneretten ...” Jeg har en hel best-of-dvd med vores yndlingsprogram, Håneretten Er Sat. En stjerneparade af tragiske skæbner, som bryder grædende sammen over at blive belært om, hvor dumme og grimme og fede og klamme og taberagtige de er. Og totalt usexede – “jeg ville hellere gøre det med en selvdød gris end med dig”, som den friske og sexede dommer Bettina plejer at bitche, til publikums jubel.

“Åh, gider vi ...?”

Nej, vi gider ikke. For det første har vi set dem hundred gange. For det andet er der noget ved ofrenes ulykke, der minder os lidt for meget om os selv.

“Vi kunne også tage hjem til dig og spille WoW,” foreslår jeg.

“Nope,” siger Kevin lidt for hurtigt og kategorisk. “Lad os tage ud og se, om vi kan støve noget night life op i den her steneren by.”

Ude i entréen vender han sig væk, da han trækker huen

af og smækker hjelmen på. Men jeg når alligevel at se den røde, ophovnede stribe hen over den ene kind.

VORES BY ER EN mærkelig spredt sag, den ligner et læs huse, der er blevet hældt ud på den bare mark og er trillet for langt, helt ud på landets yderste kant. En by med et forvokset Center, men uden centrum.

Og en forblæst by. Denne aften først i april er vinden i nordvest, vi får den klasket lige i synet som en våd, kold, fiskemelstinkende gulvklud, da vi kører gennem de aften-tomme gader, forbi stationen og ned til havnen, Kevin på Hot'en, jeg på cykel og halvt på slæb med højre hånd om hans venstre arm.

Nattelivet på havnen er til at overskue. De fleste trawlere er ude, Færøfærgen er heller ikke i havn. Mastewirerne smælder hyperaktivt i blæsten. Hvide skumsprøjt står ind over molen, bommen for enden af kajen er nede, advarselsblinket tændt.

Kevin peger og råber mod vinden: "Hvad så, har du guts til at køre derud?"

Det er en vits. Adskillige dumdristige turister, flest tyskere, er i tidens løb blevet revet med ud, når en bølge skyllede ind over molen. Jeg glemmer aldrig den første, jeg hørte om for mange år siden, ham der drev i land nogle uger senere, med opsvulmet mave og tang i håret og en stor, fed ål på vej ud af munden ... Det sker stadig, at han dukker op i mine mareridt.

"Hvad med at smutte over på Havnegrillen og se, om Natascha er der?" foreslår jeg.

Fuck Natascha. Men Melissa holder hende tit med selskab, når hun serverer.

"Havnegrillen sucks. Så hellere Centeret."

Okay, Centeret så, som om vi ikke begge to ved, at det er halvtomt om dagen og heltomt om aftenen. Bortset fra Bodega Brændingen, hvor fulderikkerne sidder og rafler.

Kevin beholder hjelmen på derinde. Vores skridt giver genlød i Centerets øde betongange.

Men da vi kommer ud på parkeringspladsen igen, holder Scooterslænget uden for glasdørene og gasser op.

“Dér har vi ham med not-so-Hot’en,” siger Mark og totalignorerer scooterløse mig. “Hva’ så, skal du med ud og lufte svinet?”

Min bedste ven skæver til mig. Tøver et halvt sekund, hopper på Hot’en: “Vi ses!”

Forræder!

JEG HAR VINDEN i ryggen, da jeg cykler hjem. Cyklen triller næsten helt af sig selv gennem den mennesketomme by og tager endog en lille omvej, ud til den forhenværende SPAR-købmand, som nu hedder Lystslottet og sælger en ganske anden slags varer.

Bare lige for at se, om der er nogen spændende nye legesager i udstillingsvinduet.

Snydt! De tykke velourgardiner er trukket for. Der er ikke andet at se end et svagt, blodrødt lysskær, der siver ud gennem dem.

Og en cykel i indkørslen, ved siden af ejerens sølvgrå Mercedes. En cykel, jeg kender. Den eneste lyserøde damecykel i byen.

Lærke har fået scooter, men Melissa og Natascha har ikke endnu, for de er ikke fyldt seksten. Af en eller anden grund er det kun drenge, der kører scooter, før det er lovligt, selv om Panser-Kalle efter sigende ser gennem fingre med det.

Melissa har en høj, gammeldags damecykel, som hun i et anfald af kreativitet har malet popdullepink med prikker i lilla og guld. (Hun *har* faktisk en kreativ side, selv om hun sjældent viser den. Veninderne derimod kunne ikke drømme om at male andet end negle og øjenlåg.)

Nu holder cyklen her i Petter Frandsens indkørsel, og jeg fatter ikke en brik.

Dig, og det sted. Det hænger ikke sammen, giver ingen mening.

NYNNE SOVER for længst, drømmer sikkert om heste og pæne tænder, mor er også gået i seng. Havet buldrer i det fjerne, men inde på Skodbjergvej 23 er der stille.

Jeg har slukket lampen, det eneste lys er det, der kommer fra skærmen.

Mine fingre taster rutineret adressen: www.girlpeep.dk. Og klikker JA til det latterlige adgangsspørgsmål: "Er du fyldt 18?"

Den er lidt tid om at hente billederne. (Pisselangsom, faktisk. Endnu en grund til at investere i en ny.)

Jeg går hen efter et papirlømmetørklæde imens. Kommer i tanke om det fra i morges, dumper ned på knæ og rager efter det under sengen. Shit, det er væk.

Computerskærmen svæver som en ø af lys i mørket, da jeg retter mig op og vender mig om. En fortryllet ø, hvor man aldrig er ensom, og hvor ens hedeste drømme bliver opfyldt.

Klokken er 23.45, da jeg sætter mig foran computeren og lyner bukserne ned.

ENSOMHEDEN bagefter er endnu værre end inden.